

Istenért élni



SZOMBAT DÉLUTÁN

**E HETI TANULMÁNYUNK: 2Sámuel 11:4; Róma 6:1-11;
Galata 2:20; 1Péter 3:8-12; 4:1-11**

„Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és az Ő fülei azoknak könyörgésein; az Úr orcája pedig a gonoszt cselekvőkön” (1Pt 3:12).

A Biblia írói ismerték az emberi bűnösség valóságát. Hogy ne ismerték volna? A világ tele van vele. Mellesleg tudatában voltak saját bűnösségüknek is (1Tim 1:15), pontosan tudták, hogy milyen súlyos is valójában. Végére is a bűn problémájának megoldására kell csak gondolnunk – Jézus Krisztus keresztyére. Ennyire mély és átható a bűn jellege.

A Biblia írói azonban Krisztusnak az életünket átformáló hatalmával is tisztában voltak, amely új emberré alakít át.

A héten Péter tovább halad ezen az ösvényen: a keresztyének új, Krisztusban levő életével foglalkozik, amelyet azután nyernek el, hogy átadják magukat neki és megkeresztelkednek. Olyan nagy lesz a változás, hogy mások is felfigyelnek majd rá. Péter nem állítja, hogy a változás mindig egyszerű. Valójában arról beszél, hogy testben szenvednünk kell (1Pt 4:1), mert így érhetjük el a megígért győzelmet.

Péter azt a témát folytatja, ami áthatja a Bibliát: a Jézusban hívő ember életében meglévő szeretet valóságával foglalkozik. Leírja, hogy „a szeretet sok vétket elfedez” (1Pt 4:8). Ha szeretünk, ha megbocsátunk, azt tükrözzük vissza, amit Jézus tett és tesz értünk.

„LEGYETEK EGYETÉRTŐK”

Olvassuk el 1Pt 3:8-12 verseit! Mit mond itt Péter, hogyan éljenek a keresztények? Mit ismétél meg abból, amit már leírt 1Pt 2:20-21 szakaszában?

Péter először is azt mondja, hogy legyenek mindannyian „egyetértők” (új prot. ford.). Nem egyformaságról beszél abban az értelemben, hogy mindenkinek *pontosan* ugyanúgy kell gondolkoznia, cselekednie és hinnie. Erre a gondolatra a legjobb példát 1Kor 12:1-26 szakaszában találhatjuk. Pál ezekben a versekben rámutat, hogy a test is részekből áll. Van külön kéz és szem, mégis közösen alkotják a testet. Az egyház is eltérő lelki ajándékokkal rendelkező egyénekből áll, akik nem egyformák, de együttműködnek az egységes közösség létrehozásában. Természetesen nem mindig könnyű ilyen egységre jutni, a keresztény egyház történelme sajnos ennek bőséges bizonyágát adja. Péter tehát az egymással egyet nem értéstől óvja a hívőket, majd kifejti az olvasói előtt, hogyan mutathatják be az ideális keresztény egységet.

Példának okáért a keresztények legyenek együtt érzőek (1Pt 3:8, új prot. ford.). Az együttérzés azt jelenti, hogy ha az egyik keresztény szenved, mások is vele együtt szenvednek. Amikor pedig egy másik keresztény örül, a többiek is együtt örülnek vele (vö. 1Kor 12:26). Az együttérzés képessé tesz bennünket arra, hogy meglássuk a másokban rejlő lehetőséget, ami egy újabb fontos lépés az egység felé vezető úton. Ezek után Péter elmondja, hogy legyünk „*atyafiszeretők*” (1Pt 3:8). Jézus szerint arról ismerhetők fel a tanítványai, hogy szeretik egymást (Jn 13:35). Továbbá Péter azt mondja, hogy a keresztények irgalmas szívűek (1Pt 3:8). Könyörületesek lesznek egymás nehezségei és bukásai láttán.

„Feszítsük meg az énünket! Tartsuk a másikat többre magunknál! Így kerülhetünk egységbe Krisztussal. Ez lesz majd a félreérthetetlen bizonyítéka a mennyei világmindenség, az egyház és a világ előtt annak, hogy Isten gyermekei vagyunk. Istent dicsőíti majd a példaadásunk” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 9. köt., 188. o.).

Milyen gyakran igaz ránk, amit Péter mond ebben a részben, különösen az, hogy „*Nem fizetvén gonosszal a gonoszért*” (1Pt 3:9)? Miért szükséges az énünknek meghalnia ahhoz, hogy az apostol tanácsai szerint tudjunk élni (lásd Gal 2:20)?

TESTI SZENVEDÉS

Igen, Jézus meghalt a bűneinkért, és egyedül benne és az Ő igazságában van az üdvösségünk reménysége, amely befedez és Isten szemében igazzá tesz. Jézus miatt „Isten kegyelmébe fogad bennünket, mintha sohasem vétkeztünk volna” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 47. o.).

Isten kegyelme viszont nem ér véget annak kimondásával, kijelentésével, hogy megbocsátotta a bűneinket. Erőt is ad, hogy győzni tudjunk felettük!

Olvassuk el Róm 6:1-11, 1Pt 3:18, 21 és 4:1-2 verseit! Mi a kapcsolat a szenvedés és a bűn fölötti győzelem között?

Van egy kis görög szó 1Pt 3:18 versében, amely Jézus áldozatának mindegyre kiterjedő jellegét hangsúlyozza: a *hapax*. Azt jelenti, hogy „egyszer és mindenkorra”. Péter a *hapax* szóval emeli ki Jézus szenvedésének és értünk való halálának mindent átfogó jellegét.

1Pt 4:1 versében a „*Mivelhogy azért*” kifejezés összekapcsolja 1Pt 4:1-2 részét azzal, amit 1Pt 3:18-22 szakaszában mondott az apostol. A korábbi versekben rámutat, hogy Krisztus a mi bűneinkért szenvedett, mert így volt képes bennünket Istenhez vinni (1Pt 3:18), és ezért „*minket is megtart most... (a) keresztség*” (1Pt 3:21).

Talán a keresztség összefüggésében érthetjük meg legjobban Péter szavait: „*...aki testileg szenved, megszűnik a büntől*” (1Pt 4:1). A hívő a keresztség által részesül Jézus szenvedésében, halálában és feltámadásában. A keresztény ember eldöntötte, hogy „*többé nem emberek kívánságai, hanem Isten akarata szerint*” éli majd le „*a testben hátralevő időt*” (1Pt 4:2, ÚRK). Ezt csak úgy lehet elérni, ha naponta átadjuk magunkat az Úrnak és „*szenvedélyeivel és kívánságaival*” együtt megfeszítjük a testet (Gal 5:24, ÚRK).

Róm 6:1-11 verseiben Pál kifejti, hogy a keresztények a keresztségkor egyesülnek Jézus halálával és feltámadásával. A keresztségkor meghalunk a bűnnek. Most pedig valósággá kell tenni az életünkben azt, hogy meghaltunk a bűnnek. Pál szavai elárulják a keresztényi élet titkát: „*Ezenképpen gondolatok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban*” (Róm 6:11).

Mikor éreztük utoljára, hogy azért szenvedünk testileg, mert harcolnunk kell a bűn ellen? Mit árul el a válaszunk a keresztényi életünkről?

ÚJJÁSZÜLETVE

Krisztusban új életünk van, új kezdet lehetőségét kapjuk. Újjászülettünk. Ennek azt kell jelentenie – főként azok számára, akik gyermekkoruk után fogadták el Krisztust –, hogy másképp élünk, mint korábban. Ki ne hallott volna már megdöbbenő történeteket azokról, akik korábban a világban voltak, majd gyökeresen megváltoztak, miután elfogadták Jézust és megmentő kegyelmét?

Péter először az én haláláról és a Jézusban nyert új életről beszél (amely az Ő halálába és feltámadásába való megkeresztelkedés útján lehet a miénk), majd szól azokról a változásokról, amelyeket tapasztalni fogunk.

Olvassuk el 1Pt 4:3-6 verseit! Milyen változás történik az ember életében, és hogyan viszonyulnak mások ehhez?

Péter több kifejezést használ, amelyek az alkoholos italok fogyasztására utalnak: „részeskedés” (új prot. ford.), „dobzódás”, „tivornyázás” (új prot. ford.) és „ivás”. Mai nyelvezettel szólva: a bulizós napoknak vége. Sőt, szinte a keresztényben végbement változásnak olyan nagynak kell lennie, hogy akik ismerték korábban, azok „csudálkoznak”, mivel nem vesz többé részt a kicsapongásokban (1Pt 4:4). Itt annak az esélyét láthatjuk, hogy prédikálás nélkül tehetünk bizonyosságot azoknak, akik nem hisznek. Az istenfélő keresztényi élet nagyobb bizonyágtétel lehet a világ összes prédikációjánál.

Mit mond Péter ezekben a szakaszokban az ítéletről?

Péter ebben a részben világossá teszi – mint ahogy másutt is a Biblia (Jn 5:29; 2Kor 5:10; Zsid 9:27) –, hogy egy nap Isten majd ítéletet mond a „testben” tett dolgokról (1Pt 4:2). A „holtaknak is... hirdettetett” az evangélium (1Pt 4:6) kifejezéssel arra utal, hogy azoknak, akik most halottak, szintén volt lehetőségük megismerni Isten megmentő kegyelmét a múltban, még életükben. Tehát Isten igazságosan megítélheti őket is.

A Jézusban hívőknek miben más az élete most, szemben azzal, amikor még nem hittek benne? Miben változtatta meg az életüket az Úr?

A TEST BŰNEI

Péter felsorolja a rossz dolgokat, amelyeket az emberek a múltban tettek, de amelyekkel felhagytak, miután hinni kezdtek Jézusban, és ezek között említi az ún. „szexuális bűnöket” is.

Olvassuk el még egyszer 1Pt 4:3 versét! Még mi mást sorol fel itt Péter?

Két szónak van itt erősen szexuális jelentéstartalma: „feslettségek” (*aselgia*, ami „érzékiséget” jelent) és „kívánságok” (*epithumia*, ami „kívánságot” vagy „vágyat” jelent).

Könnyen megeshet, hogy a keresztények helytelen képet adnak a szexualitásról. Pedig a Biblia nem ellenzi a nemi életet, hiszen Isten teremtette a nemiséget, nagy áldásul adta az emberiségnek. A szexualitásnak helye volt már kezdetben, az Édenben. *„Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté. Valának pedig mindketten mezítelenek, az ember és az ő felesége, és nem szégyenlik vala”* (1Móz 2:24-25). Isten ezt döntő alkotóelemnek szánta, ami egész életre egyesíti a férjet és a feleséget, így a legjobb háttérrel biztosítva a gyermekek felneveléséhez. Ez a közelség és intimitás pedig azt tükrözi, amire Isten is vágyik a népével (lásd Jeremiás 3. fejezet, Ezékiel 16. fejezet, Hóseás 1-3. fejezetei).

A megfelelő helyen, a férfi és nő közötti házasságban a szexualitás mélységes áldást jelent. Ha rosszul, rossz kontextusba helyezik, a világon az egyik legártalmasabb hatása lesz. Az ember fel sem tudja mérni, milyen rettenetes *következményekkel* járnak ezek a bűnök itt és most! Vajon melyikünk ne ismerne olyanokat, akiknek az élete romba dőlt az ezzel a nagy áldással való visszaélés miatt?!

Mi a közös a következő igékben? 1Móz 19:5; 2Sám 11:4; 1Kor 5:1; 10:8

Persze nincs szükségünk a Bibliára ahhoz, hogy az efféle bűnök által okozott fájdalom és szenvedés történeteiről értesüljünk.

Azért vigyáznunk kell nekünk is! Az ilyen természetű bűnöknek bizony erőteljesen negatív hatása lehet az emberekre, a társadalom pedig rosszállással tekint rájuk. Ám a bűn az bűn, és Krisztus halála még a szexuális bűnöket is elfedi. Keresztényként vigyáznunk kell, főleg ezen az érzékeny területen, hogy *„vedd ki először a gerendát a te szemedből és azután gondold arra, hogy kivesd a szálkát, amely a te atyádfia szemében van”* (Lk 6:42).

A SZERETET MINDENT ELFEDEZ

A keresztények már Péter idejében is Jézus közeli visszajövetelét és a jelen világ végét várták. Ezt onnan tudjuk, hogy 1Pt 4:7 versében ez áll: „*A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozzatok.*” Más szóval, készüljetek fel a végre! Nagyon is valós értelemben pedig a „vég” mindannyiunk számára a halálunk után csupán csak egy pillanatra van. Amikor meghalunk, lehunyjuk a szemünket, és – akár évezredek telnek el, akár csak pár nap – a következő dolog, amiről tudunk, hogy elérkezett Jézus második adventje és a világ vége.

Péter szerint hogyan kell élniük a keresztényeknek, tudva, hogy a „vége pedig mindennek” közel van (1Pt 4:7-11)?

A keresztényeknek, amellet, hogy komolyan és vigyázva imádkoznak, hajlandónak kell lenniük „*az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez*” (1Pt 4:8).

Mit jelent ez? Hogyan fedezi el a szeretet a bűnt? A megoldás ott rejlik, ahonnan Péter idéz, Péld 10:12 versében: „*A gyűlölség szerez versengést; minden vétket pedig elfedez a szeretet.*” Ha szeretjük egymást, sokkal készségesebben és könnyebben megbocsátunk annak, aki megsebez, megsért. Krisztus szeretete vezet arra, hogy megbocsássunk. A szeretetünknek kell arra készítenie, hogy megbocsássunk másoknak. A kis sértéseket, sőt még a nagyokat is jóval készségesebben elnézik, elfelejtik ott, ahol bővítködnék a szeretetben.

Péter éppen ugyanazt a gondolatot fejezi ki, mint Jézus és Pál, miszerint az egész törvényt összegezni lehet abban a kötelezettségben, hogy teljes szívedből szeresd Istent és szeresd a felebarátodat, mint magadat (Mt 22:34-39; Róm 13:8-10).

Péter arra is buzdítja a keresztényeket, hogy legyenek vendégszeretők. Még ha közel is van a második eljövétel, a hívőknek nem szabad emiatt elzárkózni az emberi kapcsolatoktól. Végezetül pedig, amikor a keresztények megszólalnak, úgy beszéljenek, mint akik Isten szavait szölik. Vagyis az idő komolysága miatt szükség van a lelki igazságokról való komoly beszédre.

„...a szeretet sok vétket elfedez.” Ki követett el bűnt ellenünk? Hogyan tanúsíthatunk iránta olyan szeretetet, amely „elfedezi” azt a bűnt? Ha így teszünk, milyen előnyünk származik ebből nekünk, magunknak?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A hosszan tűrő szeretet nem nagyítja fel a tapintatlanságot megbocsáthatatlan támadássá és nem is kovácsol előnyt mások helytelen tetteiből. A Szentírás egyértelműen tanítja, hogy a tévelygőkkel türelemmel és megfontoltan kell bánni. Ha a helyes utat követjük, a keménynek tűnő szívet is meg lehet nyerni Krisztusnak. Jézus szeretete sok vétket elfedez. Az Ő kegyelme sosem vesz minket arra rá, hogy felfedjük mások hibáit, amíg az nem feltétlen szükséges” (Ellen G. White: *Counsels to Parents, Teachers, and Students*. 267. o.). Gondoljunk például Jézusra és a nőre, akit házasságtörésen kaptak (Jn 8:1-11)! Általában olyan történetnek tekintjük ezt, amely Krisztusnak a bűnös nő iránti kegyelméről szól, és ez igaz is. Csakhogy van ennek mélyebb vetülete is. Vajon miért írta Jézus a porba azoknak a vallási vezetőknek a „bűnös titkait”, akik a nőt odarángatták elé (lásd Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 389. o.)? Hiszen ott az írást azonnal el lehetett törölni. Miért nem vádolta meg őket nyíltan, miért nem jelentette ki mindenki előtt, amit tudott a bűneikről, amelyek ugyanolyan rosszak vagy talán még rosszabbak lehettek, mint az asszonyéi? Jézus ehelyett megmutatta nekik, hogy tud képmutatásukról és gonoszságukról, mégsem fedte fel azokat mások előtt. Talán ezzel nyúlt feléjük. Kinyilvánította: ismerte szándékaikat, mégis lehetőséget adott nekik arra, hogy megmeneküljenek. Milyen nagy tanulság ez a számunkra, amikor azokkal szemben kell fellépünk, akik valamilyen bűnt követtek el!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Gondolkozzunk el az egység kérdésén, ami nem egyenlő az egyformasággal! Vannak olyan területek, amelyeken teljes egységre kell jutnunk, hogy egyházként tudjunk működni? Ha igen, melyek ezek, és hogyan juthatunk el oda? Ezzel szemben melyek azok a területek, amelyeken a véleménykülönbség nemhogy nem ártalmas, hanem inkább előnyös?**
- 2) **Milyen tapasztalatunk van azzal kapcsolatban, hogy a testi szenvedés segít felhagyni a bűnnel? Vajon Istennek az életünket átformáló hatalma magától értetődően azt jelentené, hogy nincs szükség a testi szenvedésre a győzelem érdekében? Ha nem, miért nem?**
- 3) **Gondoljunk a pusztításra, amit az alkohol okozott sokak életében! Mit tehetünk egyházként azért, hogy segítsünk másoknak is felfigyelni az alkoholfogyasztás veszélyeire? Hogyan hívhatjuk fel fiataljaink figyelmét arra, hogy milyen nagy hiba akár csak kipróbálni azt a szert, amely szörnyű károkat okoz?**

PETER STRANICH:

JÉZUS

Jézus,
mikor fogom végre megérteni:
Nem nekem kell megtervezni a Te utadat,
Te vagy a tervező!...
Nem nekem kell táplálékról gondoskodnom,
Te táplálsz engem!
Nem nekem kell a veszélyt legyőzőnöm,
Te győzöd azt le!
Nem nekem kell az akadályokon átjutni,
Te segítesz át!...
Jézus,
mikor fogom végre megérteni:
teljesen elégséges,
hogy Te fogod a kezem!

(Kárpáti Petronella: *Oltalomra vágyunk*. Budapest, 2008, 87. o.)